

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci žalobce: **Z. K.**, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2017, č. j. KUJI 64960/2017, sp. zn. OOSČ 538/2017 OOSC/199,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 21. 11. 2017 se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Bystřice nad Pernštejnem ze dne 14. 6. 2017, č. j. BYS 9327/2017/Da, a toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
2. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí ze dne 14. 6. 2017 rozhodl tak, že žalobce je vinen z přestupku v provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 5. a písm. f bod 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

- komunikacích, a to v důsledku jednání, kterých se dopustil dne 30. 10. 2016 v 10:23 v obci Bystřice nad Pernštejnem ve výroku rozhodnutí popsáním způsobem.
3. V podané žalobě žalobce nejprve namítl neprokázání materiálních znaků přestupku s tím, že odvolací orgán se nezbyval skutečností jejich naplnění. Je nutné rozlišit, zda řídil řidič, který držitelem příslušné skupiny nikdy nebyl, a řidičem, který v minulosti držitelem příslušné skupiny byl, což je případ žalobce, který v minulosti prokázal, že je osobou způsobilou k držení řidičského oprávnění a nelze u něj tedy předpokládat narušení veřejného zájmu. Dále žalobce zpochybnil otázku zavinění přestupkového jednání s tím, že po dobu, po kterou nebyl držitelem řidičského oprávnění, neužíval motorová vozidla a po uplynutí blokace se zapojil do svých pracovních povinností v dobré víře a s vědomím, že nedisponuje pouze řidičským průkazem jako takovým. Domníval se, že porušuje pouze povinnost dle § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu. Ke své dobré víře odkázal na rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 11. 4. 2014, č. j. 1358/DS/2014, a odvolal se „na rozhodnutí totožného správního orgánu, kdy předpokládá určitou právní jistotu, tedy že totožný správní orgán bude postupovat v totožné věci při rozhodování shodně.“ Zároveň uvedl, že písemnost Městského úřadu Semily „Oznámení o dosažení 12ti bodů v bodovém hodnocení řidiče“ neobsahuje řádné poučení ve smyslu doporučujícího stanoviska Ministerstva dopravy o skutečnosti, že uplynutím trestu či sankce zákazu činnosti automaticky nenabývá zpět řidičské oprávnění.
 4. Žalovaný navrhl v svém vyjádření zamítnutí žaloby s tím, že žaloba obsahuje stejné námitky jako odvolání, a proto odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se s těmito námitkami vypořádal.
 5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** a napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
 6. Podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, *řídít motorové vozidlo může osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen „skupina vozidel“) uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „jiný členský stát“), nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu.*
 7. Podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 téhož zákona *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění.*

8. Žalobce v podané žalobě nezpochybnil naplnění formálních znaků ani jednoho z přestupků, kterých se dopustil dne 30. 10. 2016 v 10:23 hod.
9. Naopak zpochybňuje pouze naplnění materiálních znaků přestupku, přičemž z obsahu žaloby se dá dovodit, že brojí pouze proti naplnění materiálních znaků přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu.
10. Soud nijak nezpochybňuje, že v případě spáchání přestupku musí dojít k naplnění jak formálních, tak i materiálních znaků přestupku, přičemž správní soudy konstantně akcentují jako důležitý společenský zájem bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Zcela jasným prostředkem ochrany je požadavek, aby řidiči motorových vozidel byli držitelé řidičského oprávnění pro příslušnou kategorii vozidel, čímž prokazují svoji předpokládanou schopnost chovat se na pozemních komunikacích způsobem neohrožujícím uvedený společenský zájem (viz ustanovení § 3 odst. 3 zákona o silničním provozu).
11. Správní soudy taktéž konstantně judikují, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 116/2014-35, příp. ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 189/2017-40.
12. Mimochodem v poslední jmenované věci řešil Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele, kterého v řízení zastupoval taktéž JUDr. Bechyně, přičemž se Nejvyšší správní soud (stejně jako před ním rozhodující Krajský soud v Českých Budějovicích) zabýval identickými námitkami, jako zdejší soud v nyní projednávané věci.
13. V rozsudku ve věci sp. zn. 4 As 189/2017 Nejvyšší správní soud mimo jiné odkázal i na rozsudek téhož soudu ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 42/2012-35, dle kterého „zájem společnosti na posilování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích převažuje zájmy jednotlivce na snadném vrácení řidičského průkazu po spáchání dopravního přestupku. Řízení vozidla bez řidičského oprávnění vždy spadá do kategorie nebezpečného a nezodpovědného chování lidí v silničním provozu. Z daného rozpětí sankcí tedy logicky vyplývá, že zákonodárce nepovažoval žádný případ jízdy bez řidičského oprávnění za bagatelní, nýbrž vždy za společensky velmi nebezpečný, a proto také zvolil rozpětí sankcí s vysokou spodní hranicí.“
14. Na základě shora uvedeného dospěl zdejší soud (obdobně jako v citované věci Nejvyšší správní soud) k závěru, že pokud stěžovatel řídil motorové vozidlo, aniž by byl držitelem příslušného řidičského oprávnění, porušil a ohrozil svým jednáním zájem společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a naplnil tak skutkovou podstatu uvedenou v § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu nejen po formální, ale i materiální stránce.

15. V rozhodnutí ve věci sp. zn. 4 As 189/2017 se Nejvyšší správní soud zároveň vyjádřil i k námitce stěžovatele, že správní orgány musí rozlišovat mezi řidiči, kteří příslušnou skupinu řidičského oprávnění nikdy nevlastnili, a řidiči, kteří byli v minulosti držiteli tohoto oprávnění, a uvedl, že *„toto rozlišení řidičů provedené stěžovatelem nemá význam pro posouzení, zda byla naplněna skutková podstata uvedená v § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Toto ustanovení totiž žádným způsobem nerozlišuje důvody, pro které řidič není držitelem příslušného řidičského oprávnění. Obě stěžovatelem takto vymezené skupiny řidičů tedy řízením motorových vozidel bez příslušného řidičského oprávnění porušují zákonem o silničním provozu chráněný zájem na bezpečnosti silničního provozu naprosto stejným způsobem. Skutečnost, zda řidič v minulosti byl držitelem řidičského oprávnění či nikoli, tedy nemůže mít vliv na posouzení viny za přestupek. Nejvyšší správní soud nicméně připouští, že tato skutečnost může být relevantní při posouzení výše ukládané sankce za přestupek podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích.“*
16. Uvedená část námítky není skutkovou otázkou, která by se mohla lišit v každé jednotlivé věci. Nedůvodnost rozlišování mezi důvody, pro které řidič není držitelem příslušného řidičského oprávnění, je otázkou obecnou a právní, protože ji zdejší soud považuje vyřešenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, od které nemá důvod se odchýlit. Tato část námítky proto taktéž není důvodná.
17. Zdejší soud neshledal důvodnou ani tu část námítky, ve které žalobce brojí proti nedostatečnému hodnocení „zvláštních okolností případu“ a ve které namítl, že tyto okolnosti nastaly zejména proto, že svým jednáním jakkoliv neohrožoval účastníky silničního provozu.
18. Z rozhodnutí správních orgánů jasně vyplývá, že správní orgán prvního stupně vyhodnotil skutečnosti zjištěné v průběhu řízení a uložil žalobci nejnižší možný trest. Žalovaný následně hodnotil i žalobcem namítané „zvláštní okolnosti“ (nedošlo k dopravní nehodě, nebyl bezprostředně ohrožen žádný účastník silničního provozu) i obecné okolnosti ukládání sankcí a dospěl k závěru, že trest na samé spodní hranici je v souladu se zákonem.
19. Jestliže žalobce odkazuje v podané žalobě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52, pak považuje zdejší soud za korektní odcitovat celou dotčenou pasáž uvedeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí uvedl: *„Jedná-li tedy určitá osoba v rozporu s ust. § 94a a § 102 zákona o silničním provozu, a naplní tím formální znaky skutkové podstaty přestupku, za nějž byl postižen stěžovatel, je nutno mít za to, že je naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl. Uvedené okolnosti však u stěžovatele nenastaly. V jeho případě bylo rozhodnuto podle tehdy účinného § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu (povinnost vrácení řidičského průkazu v zákonem stanovené lhůtě bez předchozího správního rozhodnutí byla zavedena až účinností ust. § 94a zákona o silniční dopravě od 1. 7. 2005) tak, že do pěti dnů od právní moci rozhodnutí, tj. 28. 6. 2005, je povinen odevzdat řidičský průkaz. Rozhodnutí mu bylo doručeno*

do vlastních rukou, o čemž svědčí i kopie doručanky založená ve správním spise. Stěžovatel však řidičský průkaz neodevzdal. Tedy věděl, či přinejmenším mohl a měl vědět, že nemá mít řidičský průkaz u sebe, protože je povinen jej odevzdat. Proto si měl klást otázku, jak by měl postupovat poté, co uplyne doba zákazu činnosti, aby řidičský průkaz opět získal. Domníval-li se, že nesplní-li rozhodnutím stanovenou povinnost odevzdat řidičský průkaz, může po uplynutí doby zákazu činnosti bez dalšího řídit, jednal natolik nezodpovědně, že u něho nelze mít materiální znak přestupku za vymizelý. Ani skutečnost, že po uplynutí doby zákazu činnosti řídil více než tři roky bez nehody či přestupku, nebezpečnost jeho jednání nesnižuje natolik, aby z materiálního hlediska již nešlo o přestupek. Něco takového by snad bylo myslitelné, kdyby odstup mezi dobou, kdy měl odevzdat řidičský průkaz, a dobou, kdy byl jako osoba bez řidičského oprávnění přistižen, byl mnohaletý. Odstup tří a půl roku však není takový, aby o vymizení materiálního znaku přestupku bylo možno uvažovat.“ (zdůraznění provedeno zdejším soudem)

20. Je zřejmé, že ani v žalobcem citované věci nepovažoval soud za „zvláštní okolnosti“ to, že řidič bez řidičského oprávnění při dalších jízdách jezdil bez nehody i přestupku, a to po dobu dokonce tří let. Jestliže správní orgány posoudily fakt, že při dané konkrétní jízdě žalobce nikoho neohrozil jako skutečnost, která má vliv toliko na sankci a nikoliv na vyloučení společenské nebezpečnosti jednání žalobce, tak je to zcela koherentní s uvedeným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu a soud toto hodnocení považuje za zcela v souladu se zákonem.
21. V případě druhého z přestupků, překročení maximální povolené rychlosti, žalobce ani nebrojil proti zjištění skutkového stavu, ani nenamítal, že by v případě tohoto přestupku nebyl naplněn materiální znak přestupku. Přesto soud pro úplnost konstatuje, že materiální znak přestupku byl naplněn i v této části, neboť žalobce překročil maximální povolenou rychlost o více jako 20 %, a to v oblasti křižovatky a ve chvíli, kdy se v místě vyskytovala další motorová vozidla v obou směrech.
22. Dále řešil Nejvyšší správní soud ve shora citované věci sp. zn. 4 As 189/2017 i námitky žalobce, že se domníval, že může porušit pouze povinnost stanovenou v § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu a že se držitelem řidičského oprávnění původně stal v době, kdy povinnost žádat po uplynutí doby zákazu činnosti o navrácení řidičského oprávnění nebyla stanovena. Podle Nejvyššího správního soudu toto „nemá žádný vliv na skutečnost, že stěžovatel se předmětného přestupku dopustil. Tyto skutečnosti nelze ani hodnotit ve prospěch stěžovatele.“
23. To samé platí podle Nejvyššího správního soudu i v případě námítky, že ihned po uplynutí sankce zákazu činnosti řízení se v dobré víře zapojil do plnění svých pracovních povinností. Ve věci sp. zn. 4 As 189/2017 konstatoval, že „Uvedené tvrzení stěžovatele o opětovném zapojení se do jeho pracovních povinností tedy zřejmě znamená, že stěžovatel opakovaně řídil motorové vozidlo bez příslušného řidičského oprávnění dle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž by porušil tento zákon. Jak již Nejvyšší správní soud

konstatoval v bodě 30 rozsudku ze dne 27. 1. 2016, č. j. 4 As 268/2015-27, „jízda bez řidičského oprávnění v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu je pokračujícím přestupkem, kdy každou dílčí jízdou se řidič dopouští dalšího protiprávního jednání ve smyslu § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 téhož zákona.““

24. Z evidenční karty žalobce, která je součástí přestupkového spisu, soud zjistil, že žalobci bylo řidičské oprávnění odebráno ke dni 8. 6. 2015, a to na základě dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Proces navrácení řidičského oprávnění je upraven zákonem. Podle ustanovení § 123d odst. 1 zákona o silničním provozu řidič, který podle § 123c odst. 3 pozbyl řidičské oprávnění, je oprávněn požádat o vrácení řidičského oprávnění nejdříve po uplynutí 1 roku ode dne pozbytí řidičského oprávnění podle § 123c odst. 3, a to za splnění požadavků konkretizovaných v ustanovení § 123d odst. 3 téhož zákona. Argument dobrou vírou žalobce je tak zcela lichý, neboť takový postup by byl naprosto v rozporu se zákonem.
25. K vyloučení odpovědnosti žalobce za přestupek nemůže vést ani odkaz na rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 11. 4. 2014, č. j. 1358/DS/2014. Základním důvodem je to, že žalobce toto rozhodnutí, na které odkazuje, soudu nedoložil (ze shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 4 As 189/2017 vyplývá, že ho nedoložil ani Krajskému soudu v Českých Budějovicích, ani Nejvyššímu správnímu soudu). Nelze proto vůbec zjistit, zda toto rozhodnutí skutečně existuje, ani jeho obsah. Zároveň je ale podstatné i to, že se vůbec nejedná (alespoň podle tvrzení žalobce) o rozhodnutí žalovaného, kterým není Krajský úřad Ústeckého kraje, ale Krajský úřad kraje Vysočina, a v žádném případě se tak nelze dovolávat předcházející praxe „žalovaného“, jak činí žalobce.
26. Neobstojí ani stěžovatelem namítaná absence poučení ohledně toho, že po uplynutí doby pozbytí řidičského oprávnění automaticky nenabývá řidičské oprávnění zpět. Z obsahu správního spisu není zřejmé, co bylo obsahem oznámení o dosažení 12 bodů (a žalobce sám ho opět nepředložil, ačkoliv se na něj odvolává), neboť toto oznámení není součástí přestupkového spisu. Nicméně je z něj patrné, že oznámení bylo žalobci doručeno dne 8. 6. 2015 náhradním doručením. S dosažením 12 bodů byl tedy žalobce seznámen a ani to nesporné.
27. Ačkoliv není zřejmé, zda byl nebo nebyl žalobce o tom, že po uplynutí doby pozbytí řidičského oprávnění automaticky nenabývá řidičské oprávnění zpět, řádně poučen, nemá to na posuzovanou věc žádný vliv, a to s ohledem na zásadu „neznalost zákona neomlouvá“. Žalobce, jako řidič, si tedy musí být vědom svých práv a povinností, vč. zákonného mechanismu, jakým probíhá vrácení řidičského oprávnění. Argumentace stěžovatele absencí poučení, že po uplynutí zákazu činnosti automaticky nenabývá zpět řidičské oprávnění, proto taktéž neobstojí.

28. S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. března 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.